

PAZIŅOJUMS PRESEI Nr. 41/23

Luksemburgā, 2023. gada 2. martā

Ģenerālvokātes secinājumi lietā C-723/21 | *Stadt Frankfurt (Oder)* un *FWA*

Dzeramā ūdens politika: atbilstoši ģenerālvokātes L. Medinas viedoklim dalībvalstīm ir pienākums neapstiprināt projektu, kas var izraisīt ūdens objekta kvalitātes pasliktināšanos

Projekta apstiprināšana ir iespējama tikai tad, ja tā īstenošana negatīvi neietekmē skartajā teritorijā iedzīvotājiem nodrošinātā dzeramā ūdens kvalitāti

Kalnūpniecības, ģeoloģijas un izejvielu reģionālā iestāde (Kotbusa [*Cottbus*], Vācija), apstiprināja *Lausitz Energie Bergbau AG* iesniegto mākslīgā ezera izveides pieteikumu. Šim ezeram, kas tiktu izveidots, appludinot pēc lignīta ieguves izveidojušos ieplaku, būtu noteces kanāls, kas ieplūstu Šprē upē. Izveidojot ezeru, ūdenim, kas iztek no noteces kanāla, būtu ievērojami lielāka sulfāta koncentrācija nekā Šprē upē jau esošajam ūdenim.

Šprē upe ir viens no *Frankfurter Wasser- und Abwassergesellschaft* (turpmāk tekstā – “FWA”) izmantotajiem avotiem dzeramā ūdens ieguvei, un šīs upes ūdenim jau ir augsta sulfāta koncentrācija, kas rodas no slēgtiem karjeriem. Dzeramajam ūdenim, kas tiek ievadīts ūdensvadā, ir jāatbilst noteiktai sulfāta robežvērtībai, un līdz šim FWA šo prasību ir ievērojis tikai ar pūlēm. Pilsēta Frankfurte pie Oderas un FWA pauž bažas, ka plānotās ieplūdes Šprē upes ūdenī izraisīs to, ka tiks pārsniegta upes sulfāta koncentrācijas robežvērtība un tām šajā vietā būs jāpārtrauc ūdens ieguve vai jāveic būtiski tehniski uzlabojumi. Tādējādi pilsēta Frankfurte pie Oderas un FWA cēla prasību, apstrīdot plānoto lēmumu par projekta apstiprināšanu.

Verwaltungsgericht Cottbus (Kotbusas Administratīvā tiesa, Vācija) uzdeva Eiropas Savienības Tiesai vairākus jautājumus prejudiciāla nolēmuma sniegšanai, lūdzot pirmo reizi interpretēt Ūdens resursu direktīvas ¹ 7. panta 3. punktu. Saskaņā ar šo tiesību normu dalībvalstis nodrošina vajadzīgo aizsardzību identificētajām ūdenstilpēm, lai izvairītos no to kvalitātes pasliktināšanās un samazinātu dzeramā ūdens ieguvei vajadzīgo attīrīšanas līmeni, un tās var izveidot aizsargjoslas minētajām ūdenstilpēm.

Šodienas secinājumos ģenerālvokāte Laila Medina sniedz savus apsvērumus, atgādinot par nozīmi, kas ar ES primārajiem tiesību aktiem ir piešķirta vides aizsardzībai.

Attiecībā uz jautājumu par tiesībām celt prasību ģenerālvokāte norāda, ka **juridiskām personām, kurām saskaņā ar valsts tiesībām ir pienākums nodrošināt dzeramā ūdens ieguvi un attīrīšanu, vai personām, kurām ir uzticēts veikt šādu ieguvi un attīrīšanu, ir tiesības pieprasīt, lai kompetentā iestāde, kas ir atbildīga par tāda projekta apstiprināšanu, kurš var nelabvēlīgi ietekmēt dzeramā ūdens attīrīšanas līmeni, ievērotu Ūdens resursu direktīvā noteiktos pienākumus. Vajadzības gadījumā šīs juridiskās personas to var darīt, iesniedzot prasību kompetentajā tiesā.**

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2000/60/EK (2000. gada 23. oktobris), ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas jomā (OV L 327, 22.12.2000., 1. lpp.).

Tad ģenerālvokāte L. Medina konkretizē dalībvalstu pienākuma tvērumu nodrošināt ūdenstilpju, ko izmanto dzeramā ūdens ieguvei, nepieciešamo aizsardzību. Viņa uzskata, ka šim pienākumam ir **saistošs raksturs** un tas ir nozīmīgs attiecībā uz konkrētu projektu apstiprināšanu. **Dalībvalstīm ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai sasniegtu noteiktos ūdens resursu direktīvas mērķus. Turklāt 7. panta 3. punktā minēto vārdu “vajadzīgā aizsardzība”** lietojums, **ņemot vērā prevencijas principu, norāda, ka pirms konkrētā projekta apstiprināšanas kompetentajai iestādei ir jāizvērtē, vai šis projekts dzeramā ūdens ieguvei izmantoto ūdenstilpju kvalitāti neietekmēs negatīvi.** Dalībvalstīm ir jāveic vajadzīgie aizsardzības pasākumi ar mērķi rīkoties preventīvi un izvairīties no ūdens kvalitātes pasliktināšanās, samazinot attīrīšanas līmeni, un tādējādi nodrošinot ilgtspējīgu ūdens resursu izmantošanu, un novērst korigējošu pasākumu veikšanu. Šis pienākums ir spēkā neatkarīgi no tā, vai attiecīgā ūdenstilpe atrodas aizsargjoslā vai ārpus tās ūdens resursu direktīvas izpratnē.

Turpinājumā – ģenerālvokāte uzskata, ka ūdens kvalitātes pasliktināšanās notiek tad, ja projekta ietekmē varētu tikt pārsniegti Dzeramā ūdens direktīvā ² noteiktie parametri. Tomēr gadījumā, kad ir iesaistīti monitoringa parametri (tādi kā sulfāts), ir jākonstatē iespējams risks cilvēku veselībai.

Visbeidzot ģenerālvokāte L. Medina izvērtē kompetentās iestādes pienākumu, tai lemjot par projekta apstiprināšanu. Konkrēti – iestādei ir pienākums neapstiprināt projektu, ja tas var izraisīt dzeramā ūdens ieguvei izmantojamās ūdenstilpes kvalitātes pasliktināšanos. **Ūdens resursu direktīvas 7. panta 2. punktā ir pievienots papildu punkts interešu izsvēršanai saskaņā ar Ūdens resursu direktīvu: projektu var apstiprināt tikai tad, ja tā īstenošana nelabvēlīgi neietekmē ūdens piegādi (caur krānu) iedzīvotājiem skartajā teritorijā.** Ģenerālvokāte uzskata – tas nozīmē, ka projektu var apstiprināt tikai tad, ja tas attiecīgā gadījumā ietver visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka Dzeramā ūdens direktīvas ievērošana netiek ietekmēta nelabvēlīgi.

PIEZĪME. Ģenerālvokāta secinājumi Tiesai nav saistoši. Ģenerālvokāta uzdevums ir, rīkojoties pilnīgi neatkarīgi, piedāvāt Tiesai juridisku risinājumu viņam nodotajā lietā. Tiesas tiesnešu apspriedes par šo lietu sāksies tikai tagad, un spriedums tiks pasludināts vēlāk.

PIEZĪME. Ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu dalībvalstu tiesas lietas iztiesāšanas gaitā var uzdot Tiesai jautājumus par Savienības tiesību interpretāciju vai Savienības akta spēkā esamību. Pašu pamatlietu Tiesa neiztiesā, taču valsts tiesai tā ir jāatrisina atbilstīgi Tiesas nolēmumam. Šis nolēmums ir vienlīdz saistošs arī citām dalībvalstu tiesām, ja tām jāatrisina līdzīga problēma.

Neoficiāls dokuments plašsaziņas līdzekļu vajadzībām, kas Tiesai nav saistošs.

Pilns secinājumu [teksts](#) tiek publicēts CURIA tīmekļvietnē to sniegšanas dienā.

Kontaktpersona presei: Marta Ošleja ☎ (+352) 4303 6005.

Palieciet ar mums!

² Padomes Direktīva 98/83/EK (1998. gada 3. novembris) par dzeramā ūdens kvalitāti (OV L 330, 5.12.1998., 32. lpp.).